

βοιδουλεα ή, άμάρτ. βοδουλεα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ουλεα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,245.

Όσμη βοός. Συνών. βοιδεα 2, βοιδίλα 1, βουνεα.

βοιδούλλι τό, άμάρτ. βοιδούλλ' Θεσσ.
Υποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ούλλι.
Βοιδούδι, ὁ ἰδ.

βοιδουρος ὁ, Πελοπν. (Καλάμ. Όλυμπ.) Θηλ.
βοιδούρω Πελοπν. (Άρχαδ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦ-
ρος, δι' ἣν πβ. τὰ ἐπώνυμα Γιαννακοῦρος, Κακοῦ-
ρος, Κωστοῦρος, Μπακοῦρος κττ.

Άνθρωπος μωρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδακας 2.

βοιδοφάγος ὁ, άμάρτ. βοιδουφάγους Εὐβ. (Άκρ.)
βουδοφάς Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-φάγος, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ ἔφαγα ἄορ. τοῦ ρ. τρώγω.

1) Βοιδοσύρτης, ὁ ἰδ., Νάξ. (Άπύρανθ.) 2) Λίαν
φιλόπονος γεωργός (ὁ οἶονεϊ τρώγων τοὺς βοὺς καταπο-
νῶν αὐτοὺς εἰς τὴν γεωργικὴν ἐργασίαν) Εὐβ. (Άκρ.)

βοιδοφέρνω Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.
Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β'
συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 252.

Εἶμαι ὀλίγον τι μωρός. Συνών. ἀγαθοφέρνω,
ἀλαφροφέρνω, ἀπλοφέρνω, κουτοφέρνω, χαζο-
φέρνω.

βοιδοφτειασμένος ἐπίθ. άμάρτ. βοιδουφκεια-
σμένους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ά.)

Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ φτειασμένος μετοχ. τοῦ
ρ. φτειάνω.

Άκομπος εἰς τὴν σωματικὴν διάπλασιν, τὴν περιβο-
λὴν κττ. Συνών. χοντροκαμωμένος, χοντροφτεια-
γμένος.

βοιδοφυλάχτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. βοιδουφ'λάχτ'ς
Σάμ. Θηλ. βοιδοφυλάχτρα ΓΞενοπ. Ἀναδυομ. 187.

Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. φυλάγω.

Βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδας Α 1.

βοιδοχέρα ή, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χέρα.

Μεγάλῃ χεῖρ. Συνών. χειρούκλα.

βοιδοχέσει τό, άμάρτ. βοιδουχέσει Μύκ.

Έκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ἔχεσα ἄορ. τοῦ ρ. χέζω.

Ἡ κόπρος τοῦ βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδεα Ι.

βοιδοχέστης ὁ, άμάρτ. βοιδουχέστ'ς Μύκ. Θηλ.
βοιδοχέστρα Μύκ.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χέστης.

1) Ἀρσεν., πρᾶγμα πλατὺ ἢ κοῖλον κρατούμενον ὑπὸ
τοῦ ἀλωνίζοντος ἐκάστοτε ὑπὸ τὸν ἀφεδρῶνα τοῦ βοός
διὰ νὰ πέσῃ ἐκεῖ ἡ κόπρος του. 2) Θηλ., τὸ βουστάσιον
(ὡς τόπος ὅπου ἀποπατοῦν οἱ βόες). Τὸ ἄρσεν. Βουοχέ-
στης τοπων. Χίος.

βοιδόχορτο τό, άμάρτ. βοιδόχορτο Κρήτ. κ. ά.
βουδόχορτο Φολέγ. Χίος.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χόρτο.

1) Φυτόν τὸ ὁποῖον τρώγουν εὐχαρίστως οἱ βόες ἐνθ'
άν. 2) Μετων. ἄνθρωπος ἀνόητος Φολέγ. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. βόιδακας 2.

βοιδόχτενο τό, άμάρτ. βοιδόχτινον Θράκ. (Αἰν.)

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χτένι.

Σιδηροῦν κτένιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ξύνουν τὸ σῶμα τῶν
βοῶν καὶ ἄλλων ζῴων.

βοιδόψαρο τό, άμάρτ. βοδόψαρο Λεξ. Δεξ. Λά-
ουνδ. Μπριγκ. Βλαστ. 431.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ψάρι.

Ίχθυς τοῦ γένους σελαχίου.

βοιδόψωμο τό, άμάρτ. βουδόψωμο Νάξ.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ψωμί.

Άρτος μετὰ σταυροῦ ἐκτύπου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του
προσφερόμενος εἰς τοὺς βοὺς τὴν χαραυγὴν τῶν Χρι-
στουγέννων πρὸς συμβολισμὸν τοῦ ὅτι βόες ἔλειχαν τὸν
Χριστὸν μετὰ τὴν γέννησίν του.

βόιδωμα τό, άμάρτ. βούδωμα Νάξ. (Άπύρανθ.
Δαμαρ.)

Έκ τοῦ ρ. βοιδώνω.

Επίχρισις διὰ κόπρου βοός. Συνών. βοιδωμός.

βοιδωμός ὁ, άμάρτ. βουδωμός Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τοῦ ρ. βοιδώνω.

Βόιδωμα, ὁ ἰδ.

βοιδώνω άμάρτ. βοιδώνω Μύκ. βουδώνω Κύθν.
Μήλ. Νάξ. (Άπύρανθ. Δαμαρ. Κινίδ. Κορων. Σαγκρ. Φι-
λότ.) βουτσώνω Κρήτ. δουτσώνω Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. βοιδεα, παρ' ὃ καὶ βουτσεα.

Α) Ένεργ. 1) Χρίω διὰ διαλύματος ἐν ὕδατι κό-
πρου βοός ἐνθ' άν.: Βουδώνω τ' ἁλώνι Ἀπύρανθ. Δα-
μαρ. Κύθν. Μήλ. κ. ά. 2) Ρυπαίνω Κρήτ. Νάξ. (Άπύ-
ρανθ.): Παροιμ. φρ. "Οποῖος ρίχνει πέτρες 'ς τὰ πηλὰ
δουτσώνεται Κρήτ.

Β) Μέσ. 1) Ἀναμειγνύομαι Κρήτ.: Ξάνοιξε νὰ μὴ
δουτσωθῇς 'ς τὰς δουλειάς τως, γιατί θὰ βρῇς τὸ δελᾶ σου.

2) Εμπλέκομαι Κρήτ.: Έδουτσώθηκε 'ς τὰ χρέητα.

βολα ή, σύνθηθ. καὶ Τσακων. βουλα βόρ. ἰδιώμ.
βο^{ον}α Νάξ. (Σκαδ.) 'ολὰ Κάρπ. Μεγίστ. Πόντ. (Ἰνέπ.)
'ουλα Μακεδ. (Κοζ.) βοὰ Τσακων. φολά Σύμ. φουλά
Λυκ. (Λιβύσσ.) φόλα Κρήτ. (Σφακ. κ. ά.) βολέα Αἰ-
γιν. Κάρπ. Κύθηρ. Κύμ. Μέγαρ. Χίος ἀβολέα Πελοπν.
(Λεῦκτρ.) βολεα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Μακεδ. (Γκιουβ.)
Χίος βουλεα Μακεδ. (Βλάστ. Χαίκιδ.)

Έκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βολή = τὸ ρίψιμον ἢ τὸ κτύπημα
βλήματος πολεμικοῦ καὶ τὸ ὡς βέλος βαλλόμενον. Ἡ μετα-
βολή τῆς καταλ. κατὰ τὸ συνών. φορά. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
1, 17 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 32. Τὸ φολά ὁμοίως κατὰ
τὸ φορά, τὸ δὲ βολέα κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -έα. Ἡ σημ.
τῆς λέξεως βολή=φορά, περίστασις μεσν. πβ. Παπαδοπ.
—Κεραμ. Varia Graeca Sacra 48 «ἐπὶ τρεῖς καθόδους
τοῦτο ποιήσας καὶ εἰς τὴν τρίτην βολὴν ἔφη μοι».

1) Τὸ ἀπαξ βαλλόμενον, ἡ δόσις, ἐπὶ ποτῶν Εὐβ.
(Κονίστρ.) Πελοπν. (Άρχαδ. Δημητσάν.) κ. ά.: Πίνω τὴ
βολά μου Κονίστρ. Μὲ βολὰ κρασί Δημητσάν. β) Τὸ
μέρος ὅπου τρώπον τινὰ βάλλεται, ἐγκαθίσταται τι Κρήτ.:
'Επῆγε τὸ βούι 'ς τὴ βολά του (εἰς τὸν στάβλον του).

2) Έποχή, περίστασις, φορά σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.)
Τσακων.: Μὲ βολὰ κ' ἔναν καιρό. Μὲ -δγὸ -τρεῖς βολές

